

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobců: **a) Mgr. Martin Štuksa, správce pozůstalosti Ing. J. Š.**
 sídlem Kaplická 1037/12, 140 00 Praha 4

b) Ing. J. Š., MBA

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
 sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

za účasti: **J. N.**
 zastoupen advokátem JUDr. Martinem Slomkem
 sídlem Novomlýnská 1373/5, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MHMP 1275426/2017 z 6. 9. 2017

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV.** Osoba zúčastněná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobci: a) Ing. J. Š. (dále též „Ing. J. Š. starší“), b) Ing. J. Š., MBA, a c) Ing. K. Š., se žalobou podanou dne 2. 10. 2017 domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2017, čj. MHMP 1275426/2017 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, odboru výstavby (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“), ze dne 24. 3. 2017, čj. OV/126305/2012/Mach (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Žalobci jsou vlastníky domu č. p. X, na pozemku parc. X, katastrální území V., na adrese X, P. (dále jen „**budova**“). Ve výroku I. Prvostupňového rozhodnutí správní orgán prvního stupně žalobcům nařídil podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném ke dni vydání Prvostupňového rozhodnutí (dále jen „**stavební zákon**“) odstranění části stavby a současně uvedení části stavby do souladu s posledním povoleným stavem, přičemž pro 7. a 8. nadzemní podlaží stavby je poslední povolený stav výkres schválený Městskou komisí V. pro obnovu Prahy dne 29. září 1947 (dále jen „**plán z roku 1947**“). Správní orgán prvního stupně žalobcům konkrétně nařídil, aby provedli tyto stavební úpravy, v souladu s plánem z roku 1947, který je přílohou Prvostupňového rozhodnutí:
 - 1) odstranění a zazdění dvou oken ve štítové stěně směrem k domu č. p. X k.ú. V., K. 16, P. (okna na hranici pozemků parc. č. X a parc. č. X k. ú. V., tj. okna v uliční části štítové stěny směrem k domu č. p. X V.),
 - 2) odstranění 4 střešních oken do ulice a jejich nahrazení střešním pláštěm (stávající střešní okno, které je nejbližší k domu č. p. X, V., K. 20, P. a které je zakresleno na plánu z roku 1947, zůstane zachováno),
 - 3) v 7. nadzemním podlaží: Odstranění části stropní konstrukce nad 6. nadzemním podlažím nad výstupním ramenem domovního schodiště (stropní konstrukce je vykonzolována u podesty hlavního domovního schodiště a nachází se na ni část koupelny); dozdění části nosné schodišťové stěny ve stávající koupelně (dále společně také „**část stavby**“).
3. Dále správní orgán prvního stupně ve výroku II. Prvostupňového rozhodnutí stanovil podmínky odstranění části stavby, a to:
 1. odstranění a obnovení stavby, tzn. uvedení stavby do souladu s posledním povoleným stavem, bude nejpozději do 8 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí,
 2. odstranění a obnovení stavby (uvedení do souladu s posledním povoleným stavem) bude oznámeno bezprostředně po jejím dokončení správnímu orgánu prvního stupně,
 3. materiál, získaný odstraněním stavby, bude uložen nezávadným způsobem.
4. Napadené rozhodnutí bylo žalobcům doručeno dne 11. 9. 2017.

II. Napadené rozhodnutí

5. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí přednesl, že správní orgán prvního stupně zaslal podle § 86 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzval je, aby se k němu vyjádřili, přičemž k podanému odvolání se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení jako vlastník sousedního domu (č. p. X V.) s tím, že *„rozhodnutí je věcně správné a v souladu s příslušným ustanovením stavebního zákona na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu a kontrolní prohlídky ze dne 2. 10. 2015, při kterém byly zjištěny rozdíly mezi skutečným stavem a posledním kolaudovaným stavem“*.
6. Žalovaný dále v odůvodnění Napadeného rozhodnutí konstatoval, že z protokolu o kontrolní prohlídce budovy ze dne 29. 11. 2012 vyplývá, že v celém 7. nadzemním podlaží byla realizována vestavba bytu s 5 střešními okny do ulice a okno ve štítové stěně směrem k objektu Korunní 16, byla realizována výtahová šachta u dvorní fasády u schodiště, v 6. nadzemním podlaží byly provedeny stavební úpravy v bytě spočívající v ubourání nosné zdi mezi pokojem a lázní a prostory v 7. nadzemním podlaží jsou užívány jako byt a jsou vybaveny nábytkem. Proto správní orgán prvního stupně zahájil řízení dle § 129 odst. 3 stavebního zákona o odstranění části stavby. V návaznosti na zahájení tohoto řízení podali žalobci dne 8. 4. 2013 žádost o dodatečné povolení stavby. V řízení o dodatečném povolení stavby byli žalobci opakovaně poučeni v rozsahu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu o důsledcích pro případ, že nedostatek žádosti ve stanovené lhůtě nebude odstraněn. Po dvou vráceních věci ze strany žalovaného vydal správní orgán prvního stupně usnesení čj. MCP2/118037/2015/OV-OUZV/Mac ze dne 18. 12. 2015, kterým dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení zahájené dne 8. 4. 2013 na základě podané žádosti o dodatečné povolení stavby. V odvolacím řízení bylo uvedené usnesení rozhodnutím žalovaného čj. MHMP 729808/2016 ze dne 2. 5. 2016 ve znění opravného rozhodnutí ze dne 1. 8. 2016 čj. MHMP 1322990/2016 potvrzeno. Proto po právní moci výše uvedeného usnesení o zastavení řízení, jehož faktickým důsledkem bylo neudělení dodatečného povolení stavby, správní orgán prvního stupně pokračoval v řízení o odstranění části stavby, které zakončil vydáním Prvostupňového rozhodnutí.
7. Žalovaný došel v Napadeném rozhodnutí k závěru, že výrok Prvostupňového rozhodnutí je v otázce odstranění části stavby a uvedení části stavby do souladu s posledním povoleným stavem dostatečně přesný a srozumitelný, a je proto vykonatelný. Dále dodal, že výrok Prvostupňového rozhodnutí, jeho odůvodnění a obsah spisového materiálu doplněný při novém projednání svědčí o tom, že byly odstraněny dříve zjištěné nedostatky rozhodnutí a skutkových zjištění, které bránily potvrzení dříve vydaných rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný měl za řádně odůvodněný závěr správního orgánu prvního stupně o tom, že dodatečnému povolení stavebních úprav dle žádosti žalobců ze dne 8. 4. 2013 bránila zejména provedená dvojice plastových oken na hranici pozemku jiného vlastníka, resp. požadavky obecně závazného právního předpisu, který neumožňuje umístění nebo provedení změny stavby, která by znemožňovala zástavbu sousedního pozemku.
8. K odvolací námitce, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci a úpravou může dojít k narušení statiky budovy, žalovaný v Napadeném rozhodnutí předně uvedl, že žalobci nekonkretizují, jakou konkrétní úpravou by mohlo dojít k narušení statiky budovy. K tomu dodal, že podle závěrů Prvostupňového rozhodnutí opatření projektové

dokumentace nebo jiného podkladu není vyžadováno, přičemž upozornil žalobce, že v případě pochybností mají dle § 152 odst. 1 stavebního zákona povinnost dbát na řádnou přípravu a provádění stavby.

9. K další odvolací námitce, že správní orgán prvního stupně nevzal v úvahu, jaký byl stav budovy, v němž ji převzali právní předchůdci stávajících účastníků řízení jako restituenti, konstatoval žalovaný, že zpětné posouzení stavu budovy po provedení stavebních úprav není možné, a s ohledem na skutečnost, že nepovolené stavební úpravy stav budovy již změnily, není posuzování jejího dřívějšího stavu ani účelné.
10. K odvolací námitce, že žalobci budovu převzali po OPBH a stav posledních podlaží vyžadoval nezbytné stavební úpravy, přičemž za provedení těchto oprav a úprav jsou žalobci nyní trestáni, protože vlastníci sousedního domu si chtějí přistavět dvě patra a okna ve štítové zdi jim v tom brání, žalovaný upozornil, že pokud stav posledních podlaží vyžadoval nezbytné stavební úpravy, tehdy účinný stavební zákon ukládal povinnost u úprav vyžadujících některou formu povolení obrátit se s žádostí na stavební úřad, aby tyto nezbytné úpravy posoudil a povolil. Ze spisového materiálu bylo přitom zřejmé, že dne 13. 9. 1993 ohlásil stavebník Ing. J. Š. pouze výměnu střešní krytiny, kterou správní orgán prvního stupně povolil. Pokud však následně při kontrolní prohlídce dne 29. 11. 2012 byly zjištěny i další stavební úpravy (viz bod 5 tohoto rozsudku) a tyto změny vyžadovaly povolení dle stavebního zákona, byl správní orgán prvního stupně povinen zahájit řízení dle § 129 odst. 3 stavebního zákona o odstranění stavby. K námitce trestání žalobců žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu není zřejmé, že by žalobcům za provedené stavební úpravy bez povolení byla dle stavebního zákona uložena nějaká sankce. Stavební záměr vlastníka sousední stavby nebo podnět, jak jej vnímají žalobci, nebyl podle žalovaného pro posouzení věci podstatný, protože řízení o odstranění stavby je povinen vést stavební úřad z moci úřední. Žalovaný zároveň dovodil, že žalobcům je zřejmé, že okna ve štítové zdi na hranici pozemků brání vlastníku sousední stavby v provedení nástavby. K tomu v Napadeném rozhodnutí dále doplnil, že tato skutková okolnost má dvě roviny, a to občansko-právní, do které nepřísluší stavebním úřadům zasahovat, a veřejnoprávní, tj. posouzení, zda závazné předpisy provedení oken ve štítové zdi na hranici sousedního pozemku někdy připouštěly a zda v daném případě byla okna, byť v rozporu se závaznými předpisy, někdy povolena. Posledně uvedená otázka byla předmětem řízení o dodatečném povolení stavby, které bylo pravomocně ukončeno a předcházelo vydání Prvostupňového rozhodnutí, přičemž správní orgán prvního stupně došel k závěru, že dle charakteru a materiálu provedených oken ve štítové zdi odpovídají úpravám z počátku 90. let 20. století (viz též vyjádření žalobců o nutnosti oprav z důvodu údajného kritického stavu budovy z roku 1993).
11. Podle názoru žalovaného jak ze stávajícího stavebního zákona (zák. č. 183/2006 Sb.), tak ze zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) v rozhodném znění (dále jen „**stavební zákon z roku 1976**“) a jeho prováděcích předpisů vyplývalo, že provedením oken na hranici pozemku, respektive provedením jakékoli změny stavby na hranici pozemku, nesmí být znemožněn způsob zástavby sousedního pozemku, tudíž takovouto stavební úpravu nepovoloval ani netoleroval žádný z uvedených právních předpisů. Pro úplnost žalovaný doplnil, že zásadu o neprovádění otvorů do zdi na hranici pozemku zavedl již zákon č. 40/1886 ř. z., ze dne 10. dubna 1886 (ust. § 49).

12. Žalovaný se dále v Napadeném rozhodnutí neztotožnil s tvrzením žalobců, že dle stavebního zákona z roku 1976 posuzoval správní orgán prvního stupně i úpravu z roku 1947, protože předmětem odstranění a uvedení do stavu dle plánu z roku 1947 jsou pouze stavební úpravy uvedené pod bodem 1), 2) a 3) výroku Prvostupňového rozhodnutí. V důsledku nedostatečné přesnosti a rozsahu uvedené dobové dokumentace nenařídil žalobcům odstranění dalších stavebních úprav, které byly předmětem řízení o odstranění stavby. S posouzením doby provedení plastových oken se žalovaný jako s dostatečným důkazem pro uložení uvedené povinnosti ztotožnil. Dále žalovaný přisvědčil správnímu orgánu prvního stupně v tom, že nemůže vycházet z žádné neověřené dokumentace, a odmítl argumentaci žalobců, která vychází z neověřeného náčrtu okna na výkresu z roku 1947. Rovněž s ním souhlasil v závěru, že pokud dvojice plastových oken určená k odstranění nejsou oknem načrtnutým v plánu z roku 1947 ani oknem zřejmým na fotografiích z roku 1973, ke kterému nebylo zjištěno žádné povolení, jedná se o okna nepovolená, která v době svého vzniku, jakkoli je doba s ohledem na jejich tvar a plastové provedení pouze odhadnuta, vyžadovala povolení dle stávajícího ale i stavebního zákona z roku 1976. V Prvostupňovém rozhodnutí bylo také odůvodněno, že jejich povolení na hranici pozemku brání skutečnost, že by okna znemožňovala zástavbu sousedního pozemku. Žalovaný pak konstatoval, že pod body 2) a 3) je nařízeno odstranění 4 střešních oken do ulice a odstranění části stropní konstrukce, a to proto, že v řízení o jejich dodatečném povolení tyto úpravy povoleny nebyly. Dále v Napadeném rozhodnutí vysvětlil, že v případě 5. nadzemního podlaží budovy byla akceptována dokumentace skutečného provedení, zpracovaná Ing. Vošickou v roce 2013, a provedené stavební úpravy a změny oproti plánu z roku 1947, protože nevyžadovaly podrobnější zpracování, posouzení statiky objektu a vyjádření orgánu památkové péče a neomezovaly práva sousedního vlastníka.
13. K odvolací námitce stran odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2011, čj. 6 Ads 23/2011 - 60, žalovaný upozornil, že tento odkaz nemá meritorní povahu a správní orgán prvního stupně jej použil u tvrzení, že institut přerušení řízení je ve své podstatě fakultativní nástroj, který stavební úřad musí odůvodnit. V daném případě také odůvodnil, že řízení o odstranění stavby a Prvostupňové rozhodnutí navazují na pravomocně ukončené řízení o dodatečném povolení stavby, které tomuto řízení předcházelo.
14. K poslední odvolací námitce, v níž žalobci polemizují s tím, do jakého stavu má být část stavby uvedena, nejprve žalovaný předeslal, že žalobci kýžený odpovídající stav nekonkretizovali. Dále pak uvedl, že výrok Prvostupňového rozhodnutí nařizuje odstranění části stavby, přičemž v bodě 1) uložená povinnost není vázána na plán z roku 1947, a nemůže být proto v jiném stavu vůči tomuto plánu, v bodě 2) je nařízeno odstranění 4 střešních oken do ulice a jejich nahrazení střešním pláštěm s tím, že střešní okno, které je nejbližší k domu č. p. X V. a které jediné je zakresleno na plánu z roku 1947, zůstane zachováno, a v bodě 3) je uložena povinnost formulována tak, že bude odstraněna část stropní konstrukce provedená v rozporu se stavem na plánu z roku 1947, proto nemůže být stanoven jiný stav, než ten, který je ve výkresu uveden, a jaký má být splněním povinnosti dosažen.

III. Žaloba

15. Žalobci v obecné rovině v žalobě nejprve konstatovali, že Prvostupňovým rozhodnutím, které následně potvrdil i žalovaný, bylo žalobcům jako vlastníkům budovy uloženo

odstranit stavební úpravy shora uvedené. Žalobci shledávají rozhodnutí správních orgánů nezákonnými, a to z hlediska právního posouzení skutkového stavu, který byl správními orgány účelově překroucen.

16. Žalobci učinili nesporným, že inkriminované stavební úpravy představují stavební stav, který existuje déle než 20 let. Správní orgán prvního stupně měl ve vztahu k žalobcům začít řešit tuto věc v návaznosti na odvolání žalobců proti územnímu rozhodnutí z října roku 2012 týkajícímu se sousedního domu č. p. X k.ú. V., na němž vlastníci tohoto domu chtěli přistavět dvě podlaží, přičemž půdní nástavba sousedního domu o dvě podlaží měla ve výsledku zastavět okenní otvory ve štitové stěně budovy. Správní orgán prvního stupně měl následně na to okamžitě nařídít kontrolní prohlídku v budově a začít zpochybňovat povolenost řady stavebních úprav v budově (vč. těch, které měl evidentně povoleny podle podkladů ve svém archivu, např. i kolaudaci výtahu). Následně pak zahájil řízení o odstranění stavby s tvrzením, že žalobci nedoložili povolenost posledního stavebnětechnického stavu jejich domu v 6., 7. a 8. nadzemním podlaží. Žalobcům dle jejich názoru nezbylo než požádat o dodatečné povolení stavby i za situace, že stavební úpravy po jejich předcích i státu, od kterého byly nemovitosti restituovány, považovali za povolené. Ve vztahu k 6. nadzemnímu podlaží pak „nepovolené“ stavební úpravy správní orgán prvního stupně vyloučil z řízení o 7. a 8. nadzemním podlaží a postupoval u nich cestou dle § 125 odst. 1 stavebního zákona, tzv. pasportizací stavby.
17. První žalobní námitkou označili žalobci za velmi překvapivé, že ze strany správního orgánu prvního stupně docházelo v řízení o dodatečném povolení stavby k neustálým změnám z hlediska požadavků na doložení dokladů a vysvětlení, přičemž žalobci v tomto řízení postupovali tak, aby bylo možno stavební úpravy buď dodatečně povolit, nebo vše vyřešit tzv. pasportizací stavby. Žalobci připomněli, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo pravomocně zastaveno jako celek, ačkoli žalobci prokazatelně splnili všechny požadavky stavebního úřadu týkající se všech změn s výjimkou štitových oken. Žalobci se pozastavili nad tím, že bylo dokončeno správní řízení o odstranění části stavby, aniž by správní orgány vyčkaly rozhodnutí správního soudu pod sp. zn. 6 A 85/2016, v němž žalobci napadli usnesení o zastavení řízení ve věci žádosti o dodatečné povolení stavby.
18. Žalobci považovali za podstatné, aby si soud připojil spis ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 85/2016, včetně předloženého správního spisu, ze kterého vyplývají skutečnosti uváděné jimi v této žalobě. Tím by mělo být prokázáno, že žalobci splnili veškeré požadavky na dodatečné povolení stavby v 7. a 8. nadzemním podlaží, s výjimkou části štitových okenních otvorů. V případě 6. nadzemního podlaží správnímu orgánu prvního stupně ručně zakreslené změny neměly podle žalobců vadit tomu, aby vyřešil stavební úpravy „pasportizací“ podle § 125 stavebního zákona s tím, že se dokumentace nedochovala v náležitém stavu. V případě 7. a 8. nadzemního podlaží byl tentýž plán z roku 1947 označen jako neprůkazný pro okenní otvor ve štitové stěně, který měl stavební úřad fotograficky zadokumentován nejméně od roku 1973. S touto námitkou žalobců se správní orgány nijak nevypořádaly. Proč použily princip dvojího přístupu a nezohlednily dobrou víru žalobců s ohledem na stáří stavebních úprav a stav budovy, není dle jejich přesvědčení z Napadeného rozhodnutí vůbec jasné.
19. Podle žalobců správní orgány obou stupňů vůbec nepřihlédly k dokumentaci společnosti OMEGA, na základě které v roce 1993 výstavba proběhla a ve které je zakreslen stav z roku 1993 vč. okenního otvoru ve štitové zdi, zakresleného i na plánu z roku 1947. Z této

dokumentace vyplývá, mj. jaký byl stav celé štitové zdi, že tato štitová zeď byla v části mimo okenní otvor provizorně zakryta prkny s omítkou, a proto v části z ní byl vytvořen další okenní otvor. Žalobci doložili stavebnímu úřadu kopii dopisu původních vlastníků s ohlášením stavebních úprav, kterým současně zasílali dokumentaci OMEGA stavebnímu úřadu (založeno ve spisu k dodatečnému povolení stavby). U správního orgánu prvního stupně se však dokumentace OMEGA nenašla. Napadené rozhodnutí vytýká žalobci Ing. J. Š., že v roce 1993 podal ohlášení pouze na výměnu střešní krytiny, ten však důvodně předpokládal, že musela proběhnout v návaznosti na stavební úpravy střechy dle dokumentace OMEGA. Stav krytiny a střechy byl neuspokojivý ve větším rozsahu, než s tím projekt OMEGA počítal.

20. Žalobci u části oken ve štitové zdi argumentovali jejich povoleností, resp. tím, že výkladově striktně vzato z pojmosloví současných stavebních předpisů nelze nástavbu považovat za bránění zastavění pozemku. Dům na sousedním pozemku už stojí a územní řízení o nástavbě bylo zastaveno. Okna ve štitové zdi neznemožňují budoucí nástavbu sousedního domu, pokud bude provedena v rozsahu zachovávajícím architekturu ulice z hlediska hmotného, výškového vzhledem k okolním budovám, tj. max. o 1 podlaží formou podkrovní.
21. Žalobci se pozastavili nad tím, že okno ve štitové zdi nevadilo stavebnímu úřadu od 50. let minulého století a v současné době stavební úřad dělá vše pro to, aby zajistil odstranění oken „pro nástavbu sousedního domu“. Podle žalobců není rozhodné, zda ve štitové zdi je jedno nebo více oken, pokud je povoleno být jedno, nemůže v žádném případě jít o bránění ani nástavbě, natož zástavbě.
22. Žalobci dále namítali, že měli alespoň faktický souhlas k provedení stavebních úprav štitové zdi od vlastníka sousedního domu, protože nebylo možné z technických důvodů provést úpravu a opravu štitové zdi bez přístupu ze střechy sousedního domu, tedy logicky souhlasu předchozích vlastníků domu č. p. X v k.ú. V.
23. Za nesprávný a jednostranně poškozující žalobce považovali žalobci závěr žalovaného na straně 4 Napadeného rozhodnutí, že povolení stavebních úprav brání zejména provedená dvojice plastových oken na hranici pozemku jiného vlastníka, resp. požadavky obecně závazného právního předpisu, který neumožňuje umístění nebo provedení změny stavby, která by znemožňovala zástavbu sousedního pozemku. Žalobci stále trvají na svém právním názoru, dle kterého není možné vykládat § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. tak, že se toto ustanovení vztahuje i na nástavby domu. Aniž by toto ustanovení žalovaný řádně rozebral v souvislostech se stavebním zákonem, který je předpisem vyšší právní síly a ostatními ustanoveními uvedené vyhlášky, dospěl k závěru, že zástavbou se rozumí i nástavba. V § 23 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. jsou přitom nástavba a zástavba rozlišeny.
24. Žalobci nesouhlasili se závěrem žalovaného, že poslední povolený stav pochází z roku 1947, kde je okenní otvor zakreslen, který ale současně tvrdí, že tento okenní otvor je jiný než otvory nyní existující. Na druhou stranu podle žalobců správní orgány argumentují tím, že nemohou zjistit správné umístění původního okenního otvoru, a proto ho neuznávají (viz str. 6 Napadeného rozhodnutí odstavec uprostřed). Na fotografii z roku 1973 je vidět okno ze vzdálenosti stovek metrů, přitom je zřejmé, že svým umístěním se jedná o okno dle zákresu na plánu z roku 1947.

25. Žalobci následně shrnuli, že správní orgány obou stupňů si plán z roku 1947 vykládají podle toho, jak se jim to hodí, a to s jediným záměrem, aby došlo k odstranění okenních otvorů, čímž by fakticky mohli vyhovět záměru majitelů sousedního domu č. p. X k.ú. V. v nástavbě, kterou chtějí okna zastavět.
26. Plán z roku 1947 je podle žalobců důležitý z hlediska uvedení do údajného původního stavu, tedy i pro toto řízení. Jelikož správní orgán prvního stupně zařadil do správního spisu zmenšený plán, ze kterého je obtížné udělat si představu o obsahu tohoto plánu, žalobci soudu tento plán ve správném rozměru předkládají k provedení důkazu. Na západní straně budovy sousedící s domem č. p. X k.ú. V. je vidět zákres okenního otvoru s ručními popisy. Z tohoto plánu je také zřejmé, že na straně do ulice K. jsou zakresleny další dva střešní otvory. Tyto střešní otvory jsou zakreslené i v dokumentaci skutečného stavu z roku 1993 společnosti OMEGA před provedením úprav. Stejně tak okno ve štítové zdi bylo v dokumentaci OMEGA řádně zakresleno, vč. jeho přesného umístění. Ostatní ruční zákresy u západní štítové zdi se týkají provedení střechy. Pokud se nedochoval jiný úřední doklad o povoleném stavu z tohoto období, byly podle žalobců správní orgány povinny vycházet z plánu jako celku a ne si z tohoto plánu brát věci, které se jim hodily. Správní orgány byly povinny chránit dobrou víru vlastníků – žalobců v jejich vlastní archivní podklady, a pokud bylo nařízeno uvedení do původního stavu dle plánu z roku 1947, pak měly vycházet z plánu jako celku. Nezakotování velikosti okna nic podle žalobců nemění na tom, že rozměr okna je objektivně zjistitelný z měřítka plánu ve vztahu k velikosti domu. Z dokumentace OMEGA vyplývá, že celá západní štítová zeď byla v provizorním stavu po poškození z roku 1945 a musela být celá opravena (žalobci odkazují na rozměr tloušťky zdi a její dozvěnění na stejnou tloušťku štítové zdi zbývajících částí budovy).
27. Žalobcům nebylo dále jasné, z jakého důvodu správní orgány, kterým jde výhradně o odstranění okenních otvorů ve štítu, nařizují i odstranění dalších úprav jako úprav „*údajně funkčně navazujících*“, např. střešních oken, i když předpoklady pro povolení těchto úprav vyplývají z doložených listin, jako statický posudek, souhlas orgánu památkové ochrany a dalších. Stavební úřad byl podle žalobců povinen prokázat veřejný zájem, který rozhodně nespočívá v omezování stávajících prostor k bydlení při nedostatku počtu bytů. Stavební konstrukce je podle žalobců stabilní, je zde minimálně 25 let a staticky vyhovuje. Žalobci se pozastavili nad tím, proč je jim třeba ukládat zbytečné náklady a zatěžovat je nad míru obvyklou. Střešní okna neohrožují architektonický vzhled ulice, památkový odbor nevznese požadavek na jejich odstranění. Podle odboru památkové péče, který vydal souhlasné stanovisko k dodatečnému povolení, se budova podílí na vytváření historického prostředí dané lokality v. památkové zóny jako ucelený soubor. V důsledku Napadeného rozhodnutí tak má dojít k poškození tohoto historického prostředí. Požadavek na odstranění 4 střešních oken a ponechání jednoho naruší podle žalobců architektonický vzhled budovy. Správní orgány nevyvrátily tvrzení žalobců, že štítová okna jsou zde od roku 1947, a vymezily svévolně předmět odstraňovacího řízení tak, aby nezahrnoval pouze okna ve štítové zdi, čímž zcela likvidují část prostoru k obývání. Obdobně částí stropní konstrukce nad 6. nadzemním podlažím nad výstupním ramenem domovního schodiště, jejíž odstranění je rovněž požadováno, není ohrožen veřejný zájem a už vůbec se netýká zájmů vlastníků jiných domů, dle vyjádření statika je úprava v pořádku a nelze tedy žalobcům naříditi odstraňovací stavební práce, čímž žalobcům vzniknou škody činností správních orgánů.

28. Podle další žalobní námitky je Napadené rozhodnutí nevykonatelné, neboť z něj není jasné, do jakého stavu se nařizuje provedení stavebních úprav. Výrok rozhodnutí o odstranění stavby se odkazuje na stavební plán z roku 1947, který však zakresluje změny, které správní orgány neakceptovaly, a navíc podle žalobců žádná příloha není součástí Napadeného rozhodnutí, potažmo Prvostupňového rozhodnutí.
29. Žalobci odkázali na str. 3 Napadeného rozhodnutí, kde žalovaný konstatoval, že je vázán výsledkem řízení o dodatečném stavebním povolení, a nemohl rozhodnout jinak. Tento právní názor však podle žalobců správní orgány obou stupňů svými rozhodnutími popřely, protože v řízení o dodatečném povolení stavby nepovolily stavební úpravy, ke kterým žalobci doložili vše, co bylo požadováno, zároveň však v tomto řízení o odstranění stavby nepožadovaly odstranění všech údajně nepovolených stavebních úprav, které nemohou být dodatečně stavebně povoleny. Podle žalobců se tak ve skutečnosti jedná o neopodstatněnou libovůli při rozhodování správních orgánů.
30. Pokud správní orgány obou stupňů dospěly k tomu, že za poslední povolený stav je nutno považovat stav podle plánu z roku 1947, pak se s ním měly dle žalobců řádně vypořádat a nikoliv pouze uvést, že předložení dokumentace OMEGA nevyplývá z karty domu, která je stavebním úřadem evidována. Žalobci se domnívají, že prokázali, jaký nepořádek stavební úřad v jím archivovaných podkladech má. Pozastavili se v této souvislosti nad tím, jak je možné, že správním orgánům nevadí, že nebude obnoveno okno zakreslené v plánu z roku 1947, když vyžaduje uvedení stavby do souladu s tímto plánem.
31. Podle názoru žalobců byly jejich dobrá víra i souhlas správního orgánu v roce 1947 s výkresem, na kterém byly zakresleny rukou některé změny, zřejmé i z toho, že po celou dobu od roku 1947 až do rozhodování o nástavbě sousedního domu nebyly ze strany stavebního úřadu vznášeny žádné požadavky na uvedení 7. a 8. nadzemního podlaží do stavu dle plánu z roku 1947 bez zákresu.
32. V závěru žaloby předložili žalobci shrnující názor, podle něž správní orgány postupovaly neodborně, protože rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby bylo dvakrát odvolacím orgánem zrušeno. Správní úkony se opakovaly a klesal počet připomínek správního orgánu prvního stupně ke stavebním úpravám, až skončil na jediném bodu, kterým byla okna v západní štítové zdi budovy. Ani jedna část stavby, které mají být odstraněny, není v rozporu s veřejným zájmem. Přístup zvolený správními orgány znamená podle žalobců v zásadě „nepovolitelnost“ jednotlivých stavebních úprav, aniž by došlo k řádnému odůvodnění ze strany stavebního úřadu. Přitom podle tvrzení žalobců v řadě i veřejně známých případů stavební úřady nemají problém řešit věc individuálním a věcným přístupem, který vede k povolování staveb a má oporu v zákoně.

IV. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení, další podání stran sporu

33. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě ze dne 20. 11. 2017 ztotožnil se závěry vyslovenými v obou správních rozhodnutích, žalobní námitky odmítl jako nedůvodné a odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí i Prvostupňového rozhodnutí. Dále stručně rekapituloval průběh řízení a ke konkrétním žalobním námitkám a návrhům uvedl zejména následující.
34. Z protokolu pořízeného z kontrolní prohlídky dne 29. 11. 2012 bylo zřejmé, že správní orgán prvního stupně zjistil, že v celém 7. nadzemním podlaží budovy byla realizována vestavba bytu s pěti střešními okny do ulice a okno ve štítové stěně směrem k sousednímu

domu. Dále byla realizována výtahová šachta u dvorní fasády u schodiště a v 6. nadzemním podlaží byly provedeny další stavební úpravy. Na základě takového zjištění bylo zahájeno řízení o odstranění stavby.

35. Po podání žádosti žalobců následně správní orgán prvního stupně podle žalovaného zahájil řízení o dodatečném povolení stavby. Z důvodu hospodárnosti a předpokladu rychlejšího vyřízení vyloučil správní orgán prvního stupně z tohoto řízení stavební úpravy v 6. nadzemním podlaží budovy a dále projednával v žádosti o dodatečné povolení stavby pouze stavební úpravy 7. a 8. nadzemního podlaží v souvislosti se změnou užívání půdy na byt, včetně 4 střešních oken do ulice a dvou oken ve štítové zdi směrem k domu č. p. X. Protože žádost nebyla ve stanovené lhůtě doplněna, řízení o dodatečném povolení stavby usnesením ze dne 18. 12. 2015, které nabylo právní moci dne 12. 5. 2016, zastavil.
36. K žalobní námitce, že spornou otázkou, resp. jedinou překážkou k dodatečnému povolení zůstala jen plastová okna ve štítě, žalovaný uvedl, že stavební úřad je vázán žádostí o dodatečné povolení stavby a žalobci byli v tomto směru opakovaně poučováni. Ke stavebním úpravám předložili žalobci potřebnou dokumentaci, ve které se však nevyjádřili k oknům ve štítové stěně místnosti č. 7.06. Z uvedeného důvodu správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k prokázání souladu provedených oken s požadavky § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., a pro doplnění tohoto důkazu jim stanovil lhůtu. Protože žalobci žádost nedoplnili ani po uplynutí stanovené lhůty, stavební úřad nemohl v podané žádosti změnu oken ve štítové zdi posoudit, což mu bránilo ve věci rozhodnout, a proto dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o podané žádosti procesním rozhodnutím zastavil.
37. Podle názoru žalovaného nemohou žalobci namítat, že bylo rozhodnuto o celém předmětu řízení o odstranění stavby, i když dle názoru žalobců, ale také správního orgánu prvního stupně některé stavební úpravy bylo možné povolit. Z dokumentace (návrh z 12. 7. 2016) je zřejmé, že žalobci dali v řízení přednost návrhům řešit stavební úpravy tzv. pasportizací podle § 125 stavebního zákona. V daném případě však žalobci považovali stavební úpravy za udržovací práce dle stavebního zákona, ale správní orgán prvního stupně správně posoudil a v rozhodnutí odůvodnil, že vyžadovaly povolení dle stavebního zákona, a proto pro pasportizaci nebyly splněny podmínky.
38. K žalobní námitce podsouvající správnímu orgánu prvního stupně snahu o „*dělání všeho proto, aby zajistil odstranění oken*“, žalovaný uvedl, že jde o plnění povinnosti stavebního úřadu ověřit poslední povolený stav stavby za situace, kdy historicky žádné stavební předpisy nepovolovaly provádění otvorů do staveb na hranici sousedních pozemků a další stavby tak, aby znemožňovaly zastavení sousedního pozemku. V takovém případě obecně závazné právní předpisy neupravovaly žádnou dobu, kdy se má s ověřením posledního povoleného stavu stavby započít, případně od kdy stavební úřad takový stav není již oprávněn zjišťovat.
39. Žalovaný na straně 6 Napadeného rozhodnutí v odstavci uprostřed argumentuje, že „*dvojice plastových oken určená rozhodnutím k odstranění nejsou oknem načrtnutým v plánu z r. 1947 ani oknem zřejmým na fotografiích z let 1973*“, což dovozuje z toho, že nejsou ani plastová, jak bylo zjištěno při kontrolní prohlídce stavby dne 29. 11. 2012 a doloženo fotografií, ani shodných tvarů, jak je zřejmé z dobového snímku cca z r. 1973, a proto se jedná o okna nová, která vyžadovala povolení. Předpokládanou dobu jejich provedení Prvostupňové rozhodnutí podle žalovaného odůvodňuje.

40. K námitce „*bájení neokótovaného okna*“ žalovaný uvedl, že z Prvostupňového rozhodnutí plyne, že nebylo ve prospěch žalobců nařízeno uvedení do původního stavu okno v místnosti č. 7.09, tj. okno do koupelny, neboť ve výkresu z roku 1947 není okno okótováno, a proto neposkytuje výkres dostatečný podklad k jeho uvedení do původního stavu. Daný postup byl podle žalovaného postupem ve prospěch žalobců, který neohrožuje žádný veřejný zájem chráněný stavebním zákonem.
41. Pokud jde o rozporovanou „vázanost výsledkem řízení o dodatečném povolení stavby“, žalovaný konstatoval, že na str. 3 Napadeného rozhodnutí uvedl, že „*stavební úřad je žádostí o dodatečné povolení stavebních úprav vázán*“. To je zcela jiná skutečnost, než s jakou argumentují žalobci, neboť žalovaný je vázán jen žádostí, kterou za účelem dodatečného povolení stavby žalobci disponovali. Jelikož ji přes opakované poučení neupravili, musel stavební úřad rozhodovat o celém předmětu, pro který zahajoval řízení o odstranění stavby ve znění předmětu upraveného usnesením ze dne 27. 5. 2013, kterým byla část stavebních úprav vyloučena do samostatného řízení.
42. K dokumentaci společnosti OMEGA pořízené žalobci v roce 1993 žalovaný uvedl, že se jí Prvostupňové rozhodnutí zabývalo, přičemž žalobci neprokázali, že by uvedená dokumentace byla podkladem pro povolení změny stavby, protože není ověřena a stavební úřad její kopii v archivní dokumentaci nedisponuje. Proto neposoudil tuto dokumentaci jako doklad o posledním povoleném stavu stavby, s čímž se žalovaný ztotožnil. Žalovaný tudíž odmítl názor žalobců, že se řádně s vedenou dokumentací nevypořádal, protože její význam pro posouzení věci v Napadeném rozhodnutí hodnotil.
43. K námitce nevykonatelnosti Napadeného rozhodnutí z důvodu odkazu na plán z roku 1947 žalovaný uvedl, že Napadené rozhodnutí ukládá uvést do původního stavu toliko stavební úpravy pod body 1 až 3 výroku tohoto rozhodnutí s tím, že těmto úpravám poskytuje plán z roku 1947 dostatečný podklad pro obnovení posledního povoleného stavu. Doplnil, že situace, kde to podrobnost výkresu neumožňovala a ochrana veřejných zájmů připouštěla, posoudil správní orgán prvního stupně ve prospěch žalobců, a proto nenařizoval uvést budovu do původního stavu.
44. Pojem „zástavba“ je podle žalovaného širším pojmem pro stavební činnost, přičemž se jím rozumí nejen umístění a provedení nové stavby, ale také provedení změny stavby, jak změnu upravuje § 139b odst. 3 stavebního zákona z roku 1976 i § 2 odst. 5 současného stavebního zákona.
45. Žalovaný shrnul, že podle jeho názoru jsou nyní předmětem sporu dvě skutečnosti: (i) zda „*rukou načmárané křivé a neokótované náčrtky v plánu z r. 1947*“, jak neumělé kresby popsal správní orgán prvního stupně, jsou součástí dokumentace posledního povoleného stavu stavby a (ii) zda měl správní orgán prvního stupně o své vůli dodatečně povolit na základě žádosti žalobců ze dne 8. 4. 2013, která postrádala projev vůle, ostatní stavební úpravy, k nimž měl potřebné podklady doloženy, kromě 2 ks oken ve štitové stěně směrem k domu č. p. X, V.
46. Žalovaný souhlasil s návrhem žalobců, aby soud jako podklad pro přezkoumání věci vycházel také ze spisového materiálu připojeného k žalobě vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 6 A 85/2016 (přezkum zastavení řízení o dodatečném povolení žádosti). Důvodem je, že spisový materiál v právě posuzované věci neobsahuje potřebné listiny dokládající průběh řízení od r. 2012 do poloviny r. 2016, tj. řízení, které předcházelo vydání Napadeného rozhodnutí.

47. Žalovaný proto navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
48. Žalobci následně ve svých podáních ze dne 13. 1., 27. 1. a 31. 1. 2020 podali návrh na přerušení řízení, který odůvodnili tím, že obstarávají podklady pro povolení potřebných stavebních úprav části stavby, tak aby minimalizovali dopady dosavadních rozhodnutí správních orgánů a soudů (nových střešních oken nahrazujících dosavadní štítová okna, která mají být zazděna, čímž by podle jejich názoru fakticky vyhověli Napadenému rozhodnutí). Tento svůj návrh doložili několika listinami.
49. Žalovaný se podáním ze dne 5. 2. 2020 vyjádřil k návrhu na přerušení řízení odmítavě. Podle jeho názoru platí, že pokud do právní moci rozhodnutí o odstranění stavby žalobci nepodali novou, přijatelnou žádost o dodatečné povolení stavby (a namísto toho dál hájili své tvrzení, že štítové okno bylo povoleno), nelze již zamýšlené úpravy znovu povolit. Ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona totiž podle názoru žalovaného umožňuje podat žádost o dodatečné povolení stavby jen v rámci řízení o odstranění stavby, které již skončilo.
50. J. N. coby osoba zúčastněná na řízení se ve svém podání ze dne 7. 11. 2017 vyjádřil k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Jiné písemné vyjádření ve věci do rozhodnutí soudu nepředložil.

V. Průběh soudního řízení

51. Dne 13. 3. 2020 soud obdržel oznámení o úmrtí žalobkyně K. Š., k němuž došlo 8. 3. 2020, a jelikož v té době nebylo zřejmé, kdo bude jejím právním nástupcem, soud řízení usnesením ze 17. 3. 2020 přerušil podle § 48 odst. 2 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
52. Dne 1. 2. 2021 obdržel soud oznámení o úmrtí žalobce Ing. J. Š. staršího, k němuž došlo 26. 10. 2020.
53. Podle § 107 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), „[j]estliže účastník ztratí po zahájení řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, posoudí soud podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat. Není-li možné v řízení ihned pokračovat, soud řízení přeruší. O tom, s kým bude v řízení pokračováno, soud rozhodne usnesením.“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení „[z]tratí-li způsobilost být účastníkem řízení fyzická osoba a umožňuje-li povaha věci pokračovat v řízení, jsou procesním nástupcem, nestanoví-li zákon jinak, ti, kteří vstoupili do práva nebo povinnosti, o něž v řízení jde.“
54. Dotazem na soudní komisaře pověřené k úkonům v řízeních o pozůstalostech po zemřelých žalobcích soud zjistil, že řízení o pozůstalosti po žalobkyni K. Š. bylo pravomocně skončeno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 32D 165/2020-275 z 30. 3. 2021, jímž bylo potvrzeno nabytí dědictví jedinému dědici – Ing. J. Š. staršímu.
55. Ze sdělení soudního komisaře Mgr. Nikoly Slavíka, pověřeného k úkonům v řízení o pozůstalosti po Ing. J. Š. staršímu, soud zjistil, že jediným dědicem ze závěti, který dosud dědictví neodmítl, je M. T., a že správu pozůstalosti vykonával dle nařízení zůstavitele advokát Mgr. Martin Štuksa.
56. Právním nástupcem zemřelé Ing. K. Š. byl tehdy již rovněž zemřelý žalobce Ing. J. Š. starší, avšak o jeho právních nástupcích nebylo dosud pravomocně rozhodnuto.

57. Povaha věci umožňovala, aby soud pokračoval v řízení s žalobcovými právními nástupci, neboť veřejné subjektivní právo uplatněné žalobou je způsobilé přejít na dědice. Soud proto zvažoval, zda lze v řízení pokračovat již nyní, a jako zásadní vyhodnotil skutečnost, že Ing. J. Š. starší, původní účastník řízení a zároveň jediný dědic Ing. K. Š., povolal v závěti správce své pozůstalosti. Jeho úkolem v řízení o pozůstalosti je právě správa pozůstalosti až do jejího nabytí dědici (§ 1677 odst. 1 o. s. ř.). Činí tak v rozsahu prosté správy (§ 1678 odst. 1 téhož zákona), která zahrnuje vše, co je nutné k zachování pozůstalosti, včetně vymáhání a uplatňování práv týkajících se spravovaného majetku (§§ 1405 a 1406 téhož zákona). Do těchto práv nepochybně spadá rovněž podání správní žaloby a vedení řízení o ní. [Srov. k tomu Praktický komentář v systému ASPI k § 107 o. s. ř.].
58. V projednávané věci považoval soud za rozhodující, že předmět soudního řízení byl vymezen podanou žalobou, kterou již nelze rozšířit na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o nové žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), a na tom nemůže ničeho změnit ani výsledek řízení o pozůstalosti. Prostor pro budoucí procesní aktivitu žalobců tak je výrazně omezen. Správce pozůstalosti přitom byl s dosavadním průběhem soudního řízení podrobně seznámen a je nepochybně schopen kvalifikovaně v něm bránit zájmy budoucího dědice (dědiců), jakož i majetek náležející do pozůstalosti, neboť v řízení o žalobě od jeho počátku zastupoval Ing. J. Š. staršího coby advokát.
59. Soud proto usnesením z 16. 11. 2021 rozhodl, že v řízení bude dále pokračováno na straně žalující namísto Ing. J. Š. staršího a Ing. K. Š. s Mgr. Martinem Štuksou, správcem pozůstalosti Ing. J. Š. staršího původního účastníka řízení a zároveň jediného dědice žalobkyně Ing. K. Š.
60. Potenciální dědičce Ing. J. Š. staršího, M. T., soud zaslal vyrozumění o probíhajícím řízení a poučení o právech, která může uplatnit coby osoba zúčastněná na řízení, jež má na výsledku řízení nepochybně zájem, avšak M. T. práva osoby zúčastněné na řízení neuplatnila.
61. Při jednání konaném 22. 2. 2022 účastníci i osoba zúčastněná na řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce a) v reakci na rekapitulaci obsahu spisu uvedl, že podle jeho informací Ing. J. Š. starší v roce 2020 podal stavebnímu úřadu novou žádost o povolení těch z předmětných stavebních úprav, proti nimž správní orgány neměly výhrady, a že řízení o této žádosti (vedené pod sp. zn. MCP2/180692/2020/OV-ÚOZR/Mac) je nyní přerušeno právě z důvodu probíhajícího dědického řízení.
62. Tyto okolnosti soud nevyhodnotil jako důvod pro přerušování řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., neboť ani případné řízení o nové žádosti o stavební povolení nemá vliv na právní moc nyní napadeného rozhodnutí, které soud přezkoumává na základě skutkového a právnímu stavu v době jeho vydání. V zájmu zásad rychlosti a efektivitu soudního řízení a ochrany právní jistoty všech dotčených osob, včetně osoby zúčastněné na řízení, má soud naopak za to, že je třeba v řízení pokračovat.
63. Soud dále konstatoval, že v souladu se shodným procesním návrhem žalobců i žalovaného připojil k projednávané věci jako důkaz soudní spis vedený pod sp. zn. 6 A 85/2016 a od žalovaného vyžádal též s tímto soudním řízením související správní spis týkající se průběhu řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby, který soudu žalovaný předložil dne 17. 1. 2020.

64. Při jednání dále soud provedl důkaz navržený žalobci, a to jimi předloženou verzí plánu z roku 1947. Všechny ostatní žalobci navržené důkazy jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

65. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
66. Soud připomíná, že žalobci v průběhu řízení požádali o přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž soud usnesením ze dne 15. 11. 2017, čj. 10 A 171/2017 - 67 žalobě odkladný účinek přiznal. Stejným usnesením bylo toto řízení přerušeno na základě zjištění, že před šestým senátem zdejšího soudu probíhalo pod sp. zn. 6 A 85/2016 řízení o žalobě žalobců proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2016, čj. MHMP 729808/2016 ve znění opravného rozhodnutí ze dne 1. 8. 2016 čj. MHMP 1322990/2016, kterým bylo rozhodnuto o odvolání proti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 12. 2015, čj. MCP2/118037/2015/OV-OUZV/Mac, jímž bylo zastaveno řízení o dodatečném povolení téže části stavby, jejíž odstranění bylo nařízeno Napadeným rozhodnutím.
67. Vzhledem ke skutečnosti, že šestý senát zdejšího soudu ve shora uvedené věci rozhodl rozsudkem ze dne 7. 2. 2019, čj. 6 A 85/2016 - 72, předsedkyně senátu rozhodla dne 11. 7. 2019 usnesením čj. 10 A 171/2017 - 83, že se v řízení pokračuje. Ve druhém výroku téhož usnesení ovšem znovu rozhodla o přerušení řízení, neboť před Nejvyšším správním soudem probíhalo řízení vedené pod sp. zn. 10 As 69/2019, zahájené ke kasační stížnosti žalobců dne 8. 3. 2019, směřující proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2019, čj. 6 A 85/2016 - 72, jímž šestý senát zdejšího soudu žalobu žalobců zamítl.
68. Nejvyšší správní soud ve výše uvedené věci rozsudkem ze dne 19. 9. 2019, čj. 10 As 69/2019 - 48, kasační stížnost žalobců zamítl, čímž soudní řízení správní ve věci dodatečného povolení sporné části stavby, jejíž odstranění je předmětem tohoto řízení, definitivně ukončil. Předseda senátu proto rozhodl dne 2. 1. 2020 o pokračování v tomto řízení.
69. Vedle toho již dne 12. 10. 2017 soud vyrozuměl o zahájení řízení osoby připadající do úvahy jako osoby na řízení zúčastněné a poučil je o jejich procesních právech, včetně stanovení 15-denní lhůty pro oznámení, zda budou v řízení práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat. Toto právo využil z oslovených osob dne 24. 10. 2017 J. N., zastoupený advokátem, který se dne 7. 11. 2017 vyjádřil k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.
70. Městský soud v Praze se nejprve musel vypořádat s otázkou rozhodné právní úpravy pro posuzovanou věc.
71. S ohledem na skutečnost, že správní řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 5. 12. 2012, je rozhodnou právní úpravou zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a

stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012, tj. před změnou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. (dále jen „**stavební zákon ve znění do 31. 12. 2012**“). Z přechodných ustanovení této novely, konkrétně čl. II bodu 14. totiž plyne, že „*správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů*“, přičemž tam dále stanovené výjimky z tohoto pravidla nejsou pro posuzovanou věc relevantní.

72. Stavební zákon ve znění do 31. 12. 2012 přitom v § 129 odst. 1 písm. b) stanovil, že „*[s]tavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby... prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním*“.
73. Podle § 129 odst. 3 téhož zákona nicméně platilo, že „*u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví*“, přičemž v odstavci 2 téhož ustanovení zákon připouštěl, že „*stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že*
 - a) *není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území,*
 - b) *není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,*
 - c) *není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.*“

Všechny tři uvedené podmínky přitom musely být splněny kumulativně. Právní úprava (a to i po novele provedené zákonem č. 350/2012 Sb.) obsahovala pravidlo, podle něhož, bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. *A contrario*, nebude-li rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vydáno, musí stavební úřad v řízení o odstranění stavby pokračovat.

74. V posuzované věci je pak nesporným, že část stavby, jejíž odstranění bylo Napadeným rozhodnutím nařízeno, nebyla dodatečně povolena, přičemž usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení (části) stavby obstálo i v přezkumu před správními soudy zakončeném rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, čj. 10 As 69/2019 - 48.
75. V souladu s výsledkem řízení o dodatečném povolení stavby pak žalovaný Napadeným rozhodnutím potvrdil Prvostupňové rozhodnutí o odstranění části stavby. Soud nad rámec nezbytného odůvodnění na tomto místě podotýká, že přestože měl podle názoru soudu výrok těchto správních rozhodnutí s ohledem na výše uvedené přechodné ustanovení odkazovat na § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012 (nikoliv na stavební zákon ve znění účinném v době vydání Prvostupňového rozhodnutí), nejde při

porovnání obou právních úprav o vadu věcně zásadní, právě proto, že správní orgány vyčkaly ukončení správního řízení o dodatečné povolení stavby.

76. Jak trefně konstatoval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 13. 9. 2018, čj. 4 As 165/2018 - 39, „nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného je tak říkajíc nutným následkem toho, že nepovolená stavba nemohla být dodatečně povolena“ (pozn. zvýraznění doplněno). Stejný senát Nejvyššího správního soudu potom v rozsudku ze dne 10. 4. 2015, čj. 4 As 260/2014 - 23 ke vztahu obou řízení vysvětlil, že „na řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze přiměřeně aplikovat tradiční judikaturu správních soudů shrnutou např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 8 As 108/2013-43, „[v]yhnut se nařízení odstranění nepovolené stavby a dosáhnout tak dodatečného povolení stavby lze pouze v případě splnění dvou podmínek prokazovaných stavebníkem, a sice že stavba je v souladu s veřejným zájmem a zároveň že stavebník podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Důkazní břemeno leží na stavebníkovi, protože zákonem předpokládaný stav byl porušen jeho počínáním a lze po něm spravedlivě požadovat, aby on sám prokázal, že škodlivé následky jeho postupu nedosahují intenzity, která by vedla k porušení veřejných zájmů. Citované podmínky musí být pro dodatečné povolení stavby splněny kumulativně a není-li splněna jedna z nich, není již třeba zkoumat prokázání druhé. Při nesplnění vymezených předpokladů stavební úřad nařídí odstranění stavby, a to nezávisle na tom, zda je svou povahou bezpečná, vhodná, je dlouhodobě užívána, apod. (viz rozsudky ze dne 10. 11. 2004, č. j. 3 As 50/2003 – 57, č. 957/2006 Sb. NSS, ze dne 31. 8. 2010, č. j. 8 As 7/2010 – 99, č. 2210/2011 Sb. NSS, ze dne 8. 11. 2007, č. j. 6 As 67/2006 - 79, ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 As 41/2006 – 78, a rozsudek krajského soudu ze dne 29. 11. 2001, č. j. 29 Ca 62/2001 – 24, uveřejněn pod č. 928/2002 in: Soudní judikatura ve věcech správních)““ (pozn. zvýraznění doplněno).
77. Nejvyšší správní soud přitom již v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, čj. 6 As 230/2015 - 34 s odkazem na svou rozhodovací praxi shrnul, že „dodatečné stavební povolení ani nelze podle aktuální judikatury vydat v samostatném řízení, nýbrž pouze v rámci řízení ‚vloženého‘ do řízení o odstranění stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. srpna 2015 č. j. 2 As 166/2015-33).“.
78. Jiný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, čj. 8 As 127/2016 - 56 ke vztahu obou řízení uvedl: „Řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je prostředkem k odstranění tzv. černých staveb. Nebylo by však v souladu s principem proporcionality, aby k odstranění ‚černých staveb‘ došlo vždy, za všech okolností. Takový postup by mohl znamenat nepřiměřený zásah do práv vlastníka stavby či stavebníka. Z tohoto důvodu stavební zákon umožňuje (za kumulativního splnění několika zákonných podmínek), aby byla ‚černá stavba‘ dodatečně povolena. Pro dodatečné povolení stavby však zákon konstruuje speciální řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy specifickým prostředkem navázaným na řízení o odstranění stavby, pomocí něhož lze zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu nebo postavená bez takového rozhodnutí či opatření.“ a pokračoval: „řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení spolu velmi úzce souvisí. Řízení o odstranění stavby je řízením prvotním, obligatorním, které (z moci úřední) musí být, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky, zahájeno. Řízení o dodatečném povolení stavby je naproti tomu řízením fakultativním, neboť záleží pouze na žádosti vlastníka stavby, zda bude zahájeno a vedeno.

Přes vzájemnou spojitost řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby se jedná o dvě samostatná řízení s rozdílným účelem a předmětem. Účelem řízení o odstranění stavby je uvedení do souladu právního a skutečného stavu, a to nařízením odstranění nepovolené stavby. Účelem řízení o dodatečném povolení stavby je dodatečné zhojení protiprávního stavu, spočívajícího v absenci zákonem vyžadovaného rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu. Liší se také podmínky, jejichž splnění zkoumá stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby a v řízení o jejím odstranění. V prvním případě jde o kumulativní splnění podmínek § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, zatímco v případě řízení o odstranění stavby jde o kumulativní splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. že se jedná o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním“ (obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, čj. 1 Ans 9/2009 - 87 nebo ze dne 27. 8. 2015, čj. 2 As 166/2015 - 33; pozn. zvýraznění doplněno).

79. S odkazem na tento judikát první senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 30. 8. 2018, čj. 1 As 91/2018 - 33, lakonicky konstatoval, že „v rámci rozhodnutí o nařízení odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je tedy pro stavební úřad rozhodující, zda existuje pravomocné rozhodnutí o tom, že stavba nebyla dodatečně povolena. Stavební zákon nepřipouští možnost správního uvážení“ (pozn. zvýraznění doplněno).
80. Ostatně Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne 19. 9. 2019, čj. 10 As 69/2019 - 48, který se týkal již řízení o žádosti žalobců o dodatečné povolení stavby, k povaze tohoto řízení uvedl: „Stavební úřad rozhodně nemůže aplikovat na dodatečné povolení stavby, resp. její změny, mírnější kritéria, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení (srov. rozsudek ze dne 8. 2. 2007, čj. 1 As 46/2006-75, č. 1202/2007 Sb. NSS). Stavebnímu úřadu nepřisluší, aby z hlediska dodržení požadavků zvláštních právních předpisů nebo z hlediska obecných požadavků na výstavbu sám z vlastní iniciativy zkoumal v řízení o dodatečném povolení, zda jsou případně naplněny podmínky pro udělení výjimky z pravidla (dodatečného povolení stavby), neboť je povinností osoby žádající o dodatečné povolení tento soulad prokázat. V řízení o dodatečném povolení stavby je tedy výlučnou povinností stavebníka tvrdit a prokázat, že stavební úpravy, o jejichž legalizaci usiluje, nejsou v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem a odpovídají požadavkům stavebního zákona. Stavební úřad může stavbu, resp. stavební úpravy, dodatečně povolit jen v případě, že stavebník unese toto důkazní břemeno (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2014, čj. 6 As 207/2014-36, bod 10)“ (pozn. zvýraznění doplněno).
81. Pozdější rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2019, čj. 3 As 311/2017 - 31, dále navazuje na výše uvedenou judikaturu a vysvětluje, že „účelem řízení o odstranění stavby vedeného podle § 129 odst. 1 stavebního zákona je uvedení právního a skutečného stavu do souladu se stavem existujícím před provedením stavby. Řízení o odstranění stavby zahajuje z úřední povinnosti stavební úřad; ten také odpovídá za úplnost skutkových zjištění nezbytných k prokázání existence zákonných předpokladů k vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby a zároveň na něm leží důkazní břemeno.“ Zároveň třetí senát Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku doplnil, že „odstranění stavby není sankcí. Jak je uvedeno výše, jde o opatření směřující k navrácení území v původní stav, nikoliv o sankci, která by se alternativně nabízela např. vedle pokuty za přestupek proti stavebnímu řádu (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 8. dubna 2004 sp. zn. II. ÚS 482/02; jakkoliv nálezy vychází z předchozí právní úpravy provedené zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, lze judikaturu ve vztahu k dodatečnému povolování staveb použít, neboť i podle předchozí právní

úpravy bylo rozhodnutí o odstranění stavby následkem, jenž bez dalšího stíhal vlastníka stavby, pokud v řízení neprokázal podmínky pro její dodatečné povolení)“ (pozn. zvýraznění doplněno).

82. Pro posuzovanou věc pak není bez významu ani závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2014, čj. 8 As 61/2013 - 50, dle něhož „stavební úpravou je změna dokončené stavby, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby [§ 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona]. Jedná se přitom o změnu proti dosavadnímu právnímu stavu stavby dle posledního kolaudovaného stavu. Takovouto stavební úpravou jsou typicky různé vestavby (např. vestavba bytu do dosud prázdného půdního prostoru), přestavby, změny vzhledu stavby (např. zřízení nového okna nebo zazdění stávajícího), dispoziční změny stavby (zřízení nebo naopak vybourání příčky v jednotlivých místnostech) apod. (Malý, S. Nový stavební zákon s komentářem, ASPI, Praha 2007, s. 12), (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 35/2009 - 69).“ a dále: „Stěžovatelé v kasační stížnosti správně poukazují na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek čj. 7 As 17/2010-101), z níž vyplývá, že je povinností stavebního úřadu posoudit povahu a míru změny (odchylky) stavby od původní projektové dokumentace a v závislosti na povaze změny, vyhodnotí-li ji jako podstatnou odchylku, zahájit řízení o nařízení odstranění stavby. Signálem, že zde existuje podstatný rozpor se stavebním povolením, je zpravidla to, že změna znamená negativní zásah do chráněných veřejných zájmů či práv a zájmů třetích osob, vybočující z mezí dosavadního oprávnění stavebníka“ (pozn. zvýraznění doplněno).
83. K žalobním námitkám soud na úvod konstatuje, že některými z nich žalobci fakticky vybočují z předmětu tohoto řízení, když jimi brojí proti výsledkům pravomocně skončeného správního řízení o dodatečném povolení stavby, zahájenému na základě žádosti žalobců, nikoli proti Napadenému rozhodnutí, které nařizuje odstranění části stavby z moci úřední. Zdejší soud ověřil z připojeného správního i soudního spisu, že s mnohými z těchto námitek se vypořádaly správní orgány v tehdejší řízení nebo správní soudy při již skončeném soudním přezkumu usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby, v nichž žalobci procesně neuspěli. Mezi tuto skupinu námitek patří především námitka týkající se údajných požadavků a změny názoru správních orgánů na doplňování podkladů žádosti o dodatečné povolení stavby, dvojího vrácení věci odvolacím orgánem na první stupeň v řízení o dodatečném povolení stavby, námitka údajného souhlasu vlastníků sousední budovy se stavebními úpravami v roce 1993 nebo námitka legitimního očekávání možnosti vybudovat okna ve štitové stěně, stejně jako důkazní podepření a právní vyhodnocení otázky dřívější existence jiných oken či otvorů ve štitové stěně před realizací nyní posuzovaných plastových oken. Posledně jmenovaná problematika má dle názoru soudu pro toto řízení význam, jen pokud jde o určení stavu, resp. posledního povoleného stavu, do kterého má být odstraňovaná část stavby uvedena, čímž se soud bude zabývat dále v tomto rozsudku.
84. Městský soud v Praze k námitkám směřujícím do řízení o dodatečné povolení stavby uzavírá, že v souladu s dříve uvedeným se nemohl v tomto řízení zabývat otázkami vybočujícími z předmětu řízení o odstranění stavby. V tomto směru nebylo a pohříchu ani nemohlo být jeho úlohou v tomto soudním řízení napravovat případné chyby nebo nedostatky, jichž se žalobci dopustili v uvedeném správním řízení zahájeném k jejich žádosti, v němž se plně uplatnila zásada dispoziční, včetně důkazního břemene na straně žalobců. Se zřetelem k závěrům vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, čj. 10 As 69/2019 - 48, soud přitom především nemohl v tomto soudním

řízení zvrátit závěry aprobované Nejvyšším správním soudem v bodě 19 – 20 naposledy uvedeného rozsudku, dle nichž žalobci svým postupem ve svém důsledku sami zabránili tomu, aby stavební úřad vydal pro ně příznivější rozhodnutí a rozhodl alespoň o dodatečném povolení některých dalších částí stavby (k tomu srov. dále).

85. Soud dále v této souvislosti podotýká, že nemůže nikterak přisvědčit rozhořčení žalobců nad tím, že bylo dokončeno správní řízení o odstranění části stavby, aniž by správní orgány vyčkaly rozhodnutí správního soudu o žalobě, kterou žalobci napadli usnesení o zastavení řízení ve věci žádosti o dodatečné povolení stavby. Jednak byla tehdejší správní rozhodnutí ve věci žádosti o dodatečné povolení stavby pravomocná a vykonatelná, přičemž žalobě proti nim nebyl přiznán odkladný účinek, dále pak zdejší soud při projednávání této věci pod shora uvedenou spisovou značkou vůli a zájmu žalobců v podstatě vyhověl, když této žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby odkladný účinek přiznal a opakovaně přerušil soudní řízení do definitivního rozhodnutí správních soudů o žalobě proti usnesení o zastavení řízení ve věci žádosti o dodatečné povolení stavby.
86. Soud dále po vyhodnocení žalobních námitek konstatuje, že některé z nich jsou pro obě řízení společné, resp. je žalobci uplatnili v obou řízeních a pro obě jsou v určitém ohledu relevantní.
87. Žalobci předně namítali, že ze spisu ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 6 A 85/2016, resp. ze správního spisu vedeného v záležitosti dodatečného povolení stavby, vyplývá, že žalobci splnili veškeré požadavky na dodatečné povolení stavby v 7. a 8. nadzemním podlaží [výrok 2) a 3) Prvostupňového rozhodnutí], s výjimkou části štitových okenních otvorů.
88. Soudu je po prostudování spisové dokumentace a vyjádření žalovaného zřejmé, že správní orgány Prvostupňovým a Napadeným rozhodnutím žalobcům nařídily především zazdít dvě okna ve štitové stěně budovy směrem k domu č. p. X nacházejícímu se na pozemku parc. č. X, k. ú. V.; tato nepovolená okna totiž brání nástavbě dalších pater, kterou plánují vlastníci tohoto sousedního nižšího domu. Dále je evidentní, že to byli žalobci jakožto navrhovatelé, kdo přes výzvu ze strany správního orgánu prvního stupně trvali v řízení o dodatečné povolení stavby na společném projednání všech tří stavebních úprav, jejichž odstranění je nyní nařízeno Napadeným rozhodnutím. Přestože by pravděpodobně úpravy uvedené ve výroku 2) a 3) Prvostupňového rozhodnutí mohly být při akceptaci požadavku na odstranění štitových oken, potažmo jiné procesní taktice žalobců povoleny, nemůže zdejší soud než s poukazem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v již zmiňovaném rozsudku ze dne 19. 9. 2019, čj. 10 As 69/2019 - 48 uzavřít, že správní orgány v řízení o odstranění stavby postupovaly správně, přičemž soud nyní při přezkumu jejich postupu nemůže hojit nedostatky, jejichž původ je v řízení o dodatečném povolení stavby, jehož vývoj a podklady byly plně v dispozici žalobců. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2011, čj. 5 As 30/2011 - 93, „*účelem řízení o odstranění stavby a rozhodnutí v tomto řízení je uvedení právního a skutečného stavu do souladu, a to buď nařízením odstranění nepovolené stavby, nebo vydáním dodatečného stavebního povolení. Případné pochybení při rozhodnutí o stavebním povolení a schválení projektové dokumentace, ani samotné změny, ke kterým došlo v průběhu stavby, nelze řešit tímto rozhodnutím o nařízení odstranění stavby (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2008, č. j. 8 As 42/2007-110)*“. Všechny části stavby uvedené ve výroku Prvostupňového rozhodnutí

přítom tvoří podle zdejšího soudu funkční celek (podrobněji viz dále), jako takové jsou nepovolené, ač by podle příslušných právních předpisů povolené být měly.

89. Jak bylo naznačeno výše, žalobcům vyslal v tomto směru vzkaz při rozhodování o jejich kasační stížnosti desátý senát Nejvyššího správního soudu v opakovaně připomínaném rozsudku ze dne 19. 9. 2019, čj. 10 As 69/2019 - 48, když uvedl, že „*v jakémkoliv řízení na žádost je předmět řízení zásadně vymezen žádostí. Bezvýhradně to platí o řádném územním a stavebním řízení, respektovat žadatelovu vůli musí stavební úřad i v řízení o dodatečném povolení stavby. Předmět řízení o odstranění stavby vymezuje stavební úřad, neboť jde o řízení zahajované z úřední povinnosti. Žadatel o dodatečné stavební povolení nemůže svou žádostí takto vymezený předmět řízení překročit (nemůže úspěšně žádat o dodatečné povolení stavby nebo její části, která není předmětem řízení o odstranění stavby), avšak může jej zúžit. Záleží jen na jeho rozhodnutí, zda požádá o dodatečné povolení celé odstraňované stavby (příp. souboru staveb), či zda se žádost bude týkat pouze některé její části*“. Nejvyšší správní soud přitom dále pokračoval konstatováním, že „*v této kauze stavební úřad svým povinností dostál, jelikož funkčně související prvky rekonstrukce v 7. a 8. Nadzemním podlaží domu neposuzoval (z vlastní iniciativy) odděleně. Byli to naopak stěžovatelé, kteří si nejpozději v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby měli uvědomit, že část stavebních úprav (změny stropní konstrukce, příčky, změna schodiště, střešní okna směrem do ulice apod.) nejsou až tak problematické jako jiné (dvě okna v štítové zdi, která brání nástavbě sousedního domu). Bylo na stěžovatelích, aby nejpozději v průběhu řízení využili práva nově vymezit předmět řízení, příp. požádat o rozdělení sporných a nesporných stavebních úprav do dvou řízení o dodatečném povolení stavby, a to tak, aby alespoň část „černých“ stavebních úprav mohla být dodatečně legalizována*“ (pozn. zvýraznění doplněno).
90. Pokud pak žalobci ve vztahu k výroku 2) a 3) Prvostupňového rozhodnutí namítali, že v případě 6. nadzemního podlaží správnímu orgánu prvního stupně ručně zakreslené změny v podkladové dokumentaci nevalily tomu, aby je vyčlenil z řízení o odstranění stavby a vyřešil tyto stavební úpravy „pasportizací“ podle § 125 stavebního zákona, čímž měl aplikovat na obdobné okolnosti dvojí přístup, neshledal soud jejich námitku opodstatněnou.
91. Správní orgány podle přesvědčení soudu jasně a srozumitelně zdůvodnily svůj rozdílný přístup ke stavebním úpravám v 6. nadzemním podlaží na jedné straně a stavebním úpravám v 7., resp. 8. nadzemním podlaží na straně druhé. U prvně jmenovaných úprav buď plán z roku 1947 neposkytoval oporu pro zjištění konkrétního posledního povoleného stavu, tudíž správní orgán prvního stupně ve prospěch žalobců tyto úpravy z řízení o odstranění stavby vyčlenil, anebo již podle aktuální stavebně-právní úpravy nevyžadují příslušné stavební úpravy povolení stavebního úřadu. Úpravy v 6. nadzemním podlaží podle Napadeného rozhodnutí nevyžadovaly podrobnější zpracování, posouzení statiky objektu a vyjádření orgánu památkové péče a neomezovaly práva sousedního vlastníka (podrobněji srov. zejména str. 3 Prvostupňového rozhodnutí a str. 6 Napadeného rozhodnutí). Na druhou stranu stavební úpravy v 7. a 8. nadzemním podlaží [výrok 2) a 3) Prvostupňového rozhodnutí] představující půdní vestavbu jsou podle obou správních rozhodnutí i výsledku řízení o žádosti o dodatečné povolení aprobovaného Nejvyšším správním soudem stavby funkčně spojené, tvoří jeden obytný celek, který při realizaci odstranění štítových oken [výrok 1) Prvostupňového rozhodnutí] nemůže plnohodnotně fungovat, resp. nemůže být povolen. Soud považuje takto vyargumentované rozdílné přístupy správních orgánů, co se týká stavebních úprav v jednotlivých patrech, za důvodné

a zároveň v nastalých pochybnostech, resp. nejasnostech ohledně posledního stavu povolené stavební dokumentace, vyhodnocené ve prospěch žalobců.

92. Další námitka z kategorie „společných“ míří na posouzení právní otázky, zda pod pojem „zástavba sousedního pozemku“ spadá i nástavba již zastaveného pozemku s tím, že žalobci argumentují gramatickým výkladem a odkazem na jiná ustanovení stavebně-právních předpisů se závěrem, že tomu tak není. Tomuto názoru však zdejší soud nemůže v žádném případě přisvědčit, neboť se ztotožňuje s výkladem podaným správními orgány v jejich rozhodnutích a pregnantním vysvětlením Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 19. 9. 2019, čj. 10 As 69/2019 - 48, který uvedl, že „*smyslem a účelem § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je omezit stavebníka při stavbě či rozšiřování nemovitostí takovým způsobem, který by nepřiměřeně zatěžoval vlastníky sousední nemovitosti. Stěžovatelé mylně vykládají § 23 odst. 2 tak, že reguluje jen zástavby, tj. dle nich stavby vymezené ve vztahu k určité ploše pozemku, nikoliv však nástavby, tj. zvýšení stávajících staveb. Zástavba je dle NSS širším pojmem, než je nástavba. Jako zástavbu je třeba chápat jakékoliv stavby či jejich soubory v jejich celku, a to včetně půdorysu a řešení vertikálních stavebnětechnických prvků...Proto pod relativně široký pojem zástavba spadá i užší pojem nástavby, tj. stavby či stavebních úprav, k nimž nedochází ke změně půdorysu původní stavby, ale pouze k rozšíření stávající stavby ve vertikálním směru [§ 2 odst. 5 písm. a) stavebního zákona]. Ustanovení § 23 odst. 2 jednoznačně reguluje také nástavby; nelze na něj hledět tak zužujícím pohledem, jak činí stěžovatelé. Pro tento závěr svědčí i formulace věty druhé tohoto ustanovení, kde zákon vedle umístění stavby na hranici pozemku, resp. v její bezprostřední blízkosti, upravuje ve stejných „hraničních“ podmínkách také změny (dokončené) stavby, pod které patří také nástavba, jež se zpravidla řeší v rámci stavebního řízení [§ 2 odst. 5 písm. a) stavebního zákona]. Na tom nic nemění ani skutečnost, že vyhláška č. 501/2006 Sb. pro specifické situace samostatně používá termín zástavba (např. § 23 odst. 2, 3 a 4; § 25 odst. 6 a 7) i nástavba (např. § 23 odst. 3).“.* Sousední vlastníci, resp. stavebníci pak musí mít stejná práva i povinnosti jako žalobci, pokud jde o možnost provést nástavbu na jejich domě, což koneckonců potvrdil v právě citovaném rozsudku i Nejvyšší správní soud.
93. Další námitku z této kategorie představuje ta, kterou žalobci namítají, že správní orgány obou stupňů vůbec nepřihlédly k dokumentaci společnosti OMEGA, na základě které v roce 1993 „černá stavba“ proběhla a ve které je zakreslen stav z roku 1993 vč. okenního otvoru ve štítové zdi, zakresleného i na plánu z roku 1947. V obdobném duchu se žalobci dovolávali též vyhodnocení letecké fotografie z roku 1973, na níž jsou okno či otvor ve štítové stěně zachyceny.
94. Soud k tomu s odkazem na shora popsaná judikatorní východiska zdůrazňuje, že uvedená dokumentace má v právě posuzované věci význam toliko z hlediska určení stavu, do jakého mají být inkriminované stavební úpravy zpětně uvedeny. Naopak posouzení této dokumentace z hlediska dodatečného povolení těchto stavebních úprav bylo relevantní jen v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby a soud se jím proto v tomto řízení není oprávněn v daném ohledu dále zabývat. Předmětem nynějšího soudního přezkumu rozhodnutí o odstranění (části) stavby totiž podle názoru zdejšího soudu a v souladu s výše uvedenou právní úpravou a judikaturou k ní jsou - vedle standardních mandatorních požadavků na přezkoumatelnost a určitost Napadeného rozhodnutí - toliko otázky: (i.) existence nepovolené (ani dodatečně) stavby, resp. její části, která povolení vyžadovala, a (ii.) identifikace posledního povoleného stavu stavby, do něž má být budova uvedena.

95. Podle názoru soudu je otázka ad (i.), tj. existence části stavby, která nebyla povolena, ač povolena být měla, v tomto řízení po ukončeném řízení o dodatečném povolení stavby nade vší pochybnost postavena najisto. Uvedená podkladová dokumentace byla v řízení o žádosti žalobců vyhodnocena s tím výsledkem, že žalobci povolení části stavby, jež má být nyní odstraněna, neobdrželi. Jak bylo uvedeno výše, zdejšímu soudu vůbec nepřisluší její vyhodnocení pro účely vydání dodatečného povolení v tomto řízení (znovu) přezkoumávat. V obou správních rozhodnutích o odstranění stavby je s odvoláním na výsledek řízení o dodatečném povolení stavby dle názoru soudu jasně a správně zdůvodněno, v čem spočívá nepovolenost části stavby, která je nařízena k odstranění [srov. zejména str. 2 body 1) až 3), str. 5 bod III. Prvostupňového rozhodnutí a str. 5 Napadeného rozhodnutí]. Soud doplňuje, že správní orgány přitom šetřily práva žalobců a rozhodly pouze o odstranění nezbytné, přesně vymezené a funkčně související části stavby (srov. bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, čj. 10 As 69/2019 - 48), a to v souladu s judikaturou správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, čj. 2 As 53/2007 - 111, v němž se uvádí, že „*u staveb postavených v rozporu se stavebním povolením v zásadě přicházejí v úvahu dvě možnosti. Buďto je možno identifikovat určité konkrétní prvky či části stavby, které byly postaveny v rozporu se stavebním povolením, a je možno je odstranit při zachování zbytku stavby, a pak je stavební úřad povinen nařídít odstranění pouze těchto prvků či částí stavby, nebo se rozpor se stavebním povolením týká stavby jako celku, a v takovém případě tedy nezbyvá, než nařídít odstranění celé stavby s tím, že na právo stavebníka realizovat stavbu podle původního stavebního povolení nemá tato skutečnost žádný vliv.*“).
96. Otázkou ad (ii.), tj. posledního povoleného stavu, k němuž mají směřovat nařízené stavební úpravy, se podle názoru soudu oba správní orgány ve svých rozhodnutích pečlivě zabývaly, a to včetně vyvrácení argumentace žalobců. Tímto stavem je podle Napadeného rozhodnutí plán z roku 1947. Žalobci přes výzvu správního orgánu prvního stupně aktuálnější povolený stav nedoložili, resp. neprokázali. Neprokázali jej ani v řízení o této žalobě zdejšímu soudu. Z Prvostupňového rozhodnutí plyne, že stavební úpravy dle dokumentace společnosti OMEGA z roku 1993, jíž se žalobci dovolávají, nebyly nikdy povoleny a že v tomto roce byla ze strany stavebního úřadu připuštěna, resp. povolena jen výměna střešní krytiny ohlášená Ing. J. Š. Není mezi stranami sporné, že žalobci, resp. jejich předchůdci, v roce 1993 ohlásili stavebnímu úřadu určité stavební úpravy. Jelikož však správní orgán prvního stupně tvrdí, že dokumentace společnosti OMEGA se v jeho archivu nenachází, natož povolená (což jako negativní skutečnost nelze dokázat), a žalobci nedoložili opak, nemůže soud uzavřít jinak než, že tato dokumentace posledním povoleným stavem být nemůže. Zdejší soud přitom v této souvislosti připomíná, že i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 9. 2019, čj. 10 As 69/2019 - 48 došel k závěru, že žalobci neprokázali, že by dokumentace společnosti OMEGA představovala poslední schválený stav. Soudu pak není jasné, čím měli údajně žalobci prokázat, jaký nepořádek stavební úřad v jím archivovaných podkladech má.
97. Pokud jde o leteckou fotografii z roku 1973 zachycující nepochybně jakýsi okenní otvor ve štítě budovy, soud tuto skutečnost vyhodnotí dále v rámci vypořádání námitek týkajících se oken ve štítě. Fotografie sama o sobě samozřejmě stavební dokumentací, natož úředně povolenou, být nemůže.
98. Poslední skupinou žalobních námitek jsou ty, jež brojí výlučně proti skutkovým a právním zjištěním relevantním pro rozhodnutí o nařízení odstranění části stavby.

99. Žalobci se v tomto směru v žalobě pozastavili nad tím, že okno ve štitové zdi nevadilo stavebnímu úřadu od 50. let minulého století, přičemž až v současné době stavební úřad dělá vše pro to, aby zajistil odstranění oken „pro nástavbu sousedního domu“.
100. Jak již soud uvedl výše s pomocí citace závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, čj. 10 As 69/2019 - 48, okno ve štitové stěně je stavební úpravou, která vyžaduje stavební povolení. Shoduje se přitom s žalovaným, že tomu tak bylo i podle předchozích relevantních právních úprav. Provedení nepovolené stavby, a to i kdyby vlastníci byli v dobré víře, nelze prostým během času legalizovat, takřkajíc „promlčet“ nebo „vydržet“. Již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, čj. 1 As 70/2011 - 74, bylo v tomto ohledu vysloveno, že „[s]tavba vybudovaná bez příslušného stavebního povolení zůstává 'černou' i po uplynutí několika let. Stavební úřad nemá v takovém případě prostor pro uplatnění diskrece (...) a i po takové době mu nezbyvá, pokud nebyly naplněny podmínky pro dodatečné povolení stavby (...), než rozhodnout o odstranění takové stavby“.
101. V další námitce žalobci upozornili, že přestože nesouhlasili se závěrem žalovaného, že poslední povolený stav představuje plán z roku 1947, tak i na tomto plánu je okenní otvor zakreslen, a to i s ručními popisy. Správní orgány podle jejich názoru nevyvrátily tvrzení žalobců, že štitová okna jsou na budově od roku 1947. Podle žalobců dále nebylo rozhodné, zda ve štitové zdi je jedno nebo více oken, pokud je povoleno být jedno, nemůže nyní v žádném případě jít o bránění sousední zástavbě. Pozastavili se dále nad argumentací správních orgánů, že nemohou zjistit správné umístění původního okenního otvoru, a proto ho neuznávají (žalobci odkázali na str. 6 Napadeného rozhodnutí odstavec uprostřed). Nezakótování velikosti okna nic podle žalobců nemění na tom, že rozměr okna je objektivně zjistitelný z měřítka plánu ve vztahu k velikosti domu. Podle názoru žalobců je okno, které je patrné na fotografii z roku 1973, okenním otvorem dle zákresu na plánu z roku 1947. Žalobci se současně pozastavili nad tím, jak je možné, že správním orgánům nevádí, že nebude obnoveno okno zakreslené v plánu z roku 1947, když vyžaduje uvedení stavby do souladu s tímto plánem. Pokud se nedochoval jiný úřední doklad o povoleném stavu z tohoto období, byly podle žalobců správní orgány povinny vycházet z plánu jako celku a ne si z tohoto plánu brát věci, které se jim hodily.
102. Soud si uvedenou poměrně obsáhlou argumentaci žalobců v její podstatě redukuje na tři otázky, a to zda (i) nějaký okenní otvor byl ve štítu budovy historicky povolen, (ii) pokud ano, tak zda z něj plyne povolenost štitových oken současných, (iii) proč při uvedení do původního stavu není nařízeno vybudování původního okna podle plánu z roku 1947. Podle názoru soudu poskytly správní orgány jasné odpovědi na tyto otázky ve svých správních rozhodnutích (viz přelom stran 3 a 4 a stran 5 a 6. Prvostupňového rozhodnutí; strana 6 druhý odstavec Napadeného rozhodnutí). Soud se ztotožňuje se správními orgány v tom, že okénko ve štítě skutečně existovalo, což plyne z letecké fotografie V. pořízené v 70. letech, nicméně z plánu z roku 1947, a to ani z jeho verze předložené žalobci zdejšímu soudu, nelze spolehlivě usuzovat na jeho povolení. Za této situace byl správný a konzistentní přístup správních orgánů v tom, že na opětovném vybudování tohoto okénka při odstranění stavby netrvaly, stejně jako v případě nespolehlivých podkladů netrvaly na odstranění původně nepovolených stavebních úprav v 6. nadzemním podlaží budovy. Nicméně i kdyby posuzované okénko povolené bylo, nemohli by na základě této skutečnosti žalobci bez dalšího brát za schválenou rozměrově i technicky zásadně odlišně provedenou dvojici současných plastových oken ve štítu budovy. Protiprávnost této

stavební úpravy, jak v době vzniku, tak v současnosti, má soud za postavenou najisto. Ostatně stejně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v již několikrát zmiňovaném rozsudku ze dne 19. 9. 2019, čj. 10 As 69/2019 - 48: „Ze spisové dokumentace plyne, že ani jedno ze současných oken není zbudováno ve stejném místě, jako jim (pravděpodobně) předcházející okenní otvor. Současná okna jsou navíc co do rozměrů zcela odlišná a stejně jako u místností, do nichž poskytují průhled, mají i odlišný účel co do větrání, prosvětlení prostor či výhledu (v prostoru štítové zdi byl původně umístěn sklad o rozměru 6,5 m²; nyní tam stěžovatelé na základě stavebních úprav mají halu o rozměru přes 25 m²; nynější případ přitom nelze srovnávat se zcela odlišnými skutkovými okolnostmi v rozsudku ze dne 8. 3. 2016, čj. 7 As 222/2015-36). Dvě sporná okna je třeba považovat za nový a svébytný stavební záměr, který s původním okenním otvorem pojí jen a pouze jejich realizace na stejné štítové zdi. Nikoliv jejich povolenost, resp. přípustnost dle § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. I proto původní okenní otvor (byť by snad byl povolený, což však ze spisu nevyplývá) nemohl stěžovatelům založit legitimní očekávání, že i nově realizovaná okna jsou v souladu s požadavky stavebněprávních předpisů.“.

103. Žalobci dále namítali nedůvodnost odstranění dalších stavebních úprav [výrok 2) a 3) Prvostupňového rozhodnutí] jako úprav „údajně funkčně navazujících“, když podle jejich názoru předpoklady pro povolení těchto úprav vyplývají z doložených listin. Podle žalobců jde přitom správním orgánům výhradně o odstranění okenních otvorů ve štítu. Podle plánu z roku 1947 má být podle žalobců také zřejmé, že do ulice Korunní jsou zakresleny další dva střešní otvory. Tyto střešní otvory mají být zakreslené i v dokumentaci skutečného stavu z roku 1993 společnosti OMEGA před provedením úprav. Žalovaný i správní orgán prvního stupně byli podle žalobců povinni prokázat veřejný zájem na odstranění těchto částí staveb, jinak žalobcům jen vznikají zbytečné náklady a zátěž nad míru obvyklou (likvidace celého prostoru k obýváním). Navíc požadavek na odstranění 4 střešních oken a ponechání jednoho naruší podle žalobců architektonický vzhled budovy.
104. Úvodní část této námitky týkající se „funkční souvislosti“ všech tří stavebních úprav, jejichž odstranění je nařízeno, již soud vypořádal výše, přičemž akcentoval odpovědnost žalobců, nikoli žalovaného za to, že alespoň část těchto úprav nebyla dodatečně schválena. Pro vymezení cílového stavu, pokud jde o střešní okna [výrok 2) Prvostupňového rozhodnutí], pak platí podle přezkoumávaných správních rozhodnutí i názoru soudu to samé, co u oken ve štítě. Neověřená dokumentace nemůže podle přesvědčení soudu tento cílový stav zakládat a zároveň okna vybudovaná v rozporu s povolenou dokumentací nemohou zakládat legitimní očekávání žalobců ohledně jejich povolenosti nebo povolenosti dalších okenních otvorů na stejném místě vybudovaných. K otázce veřejného zájmu se pak soud vyjadřuje v závěru tohoto rozsudku.
105. Žalobci v této souvislosti brojili i proti tomu, že správní orgány na jednu stranu v řízení o dodatečném povolení stavby nepovolily, resp. v tomto řízení nařídily odstranit stavební úpravy, ke kterým žalobci doložili vše, co bylo požadováno [výrok 2) a 3) Prvostupňového rozhodnutí], na druhou stranu nepožadovaly odstranění všech údajně nepovolených stavebních úprav, které nemohou být dodatečně stavebně povoleny. Podle žalobců se tak jednalo o neopodstatněnou libovůli při rozhodování správních orgánů.
106. Stejně jako u shora uvedené námitky dvojího přístupu k úpravám v 6. nadzemním podlaží vs. 7. a 8. nadzemním podlaží, soud odmítá námitku libovůle či rozdílného metru ze strany správních orgánů. Jak již bylo vyloženo, zahrnutí stavebních úprav pod body 2) a 3) do

výroku Prvostupňového rozhodnutí jde zcela k tíži žalobce, přičemž neuložení odstranění některých původně bez povolení provedených stavebních úprav zdůvodnily správní orgány zcela dostatečně buď postupem ve prospěch žalobců z důvodu nedostatečnosti původní povolené dokumentace stran těchto konkrétních úprav, anebo tím, že dané úpravy již povolení nevyžadují.

107. Podle další žalobní námitky je Napadené rozhodnutí nevykonatelné, neboť z něj není jasné, do jakého stavu se nařizuje provedení stavebních úprav. Výrok rozhodnutí o odstranění stavby se odkazuje na stavební plán z roku 1947, který však zakresluje změny, které správní orgány neakceptovaly, a navíc podle žalobců žádná příloha není součástí Napadeného rozhodnutí, potažmo Prvostupňového rozhodnutí.
108. Městský soud v Praze má výrok Prvostupňového rozhodnutí, potvrzený Napadeným rozhodnutím za srozumitelný a určitý, a to i pokud jde o vymezení stavu, do něž mají být stavební úpravy provedeny. Odkaz na plán z roku 1947 je potřeba podle soudu vykládat v kontextu odůvodnění obou správních rozhodnutí, z nichž je patrné, které úpravy, resp. ruční nákresy a popisky, případně nemají správní orgány za povolené. Jak již nicméně uvedl žalovaný v Napadeném rozhodnutí, žalobci neuvádí konkrétní stav, který je podle nich nařízen k odstranění nebo uvedení do souladu s posledním povoleným stavem a který je v jiném stavu, než který je na plánu zakreslen. Na tomto závěru podle názoru soudu nemůže ničeho změnit ani verze plánu z roku 1947 přiložená žalobci k žalobě. Soud rovněž ze správního spisu zjistil, že je v něm založeno Prvostupňové rozhodnutí s doručenkami, včetně všech na jeho konci avizovaných příloh, tedy i plánu z roku 1947. Soud pro úplnost dodává, že v Napadeném rozhodnutí na straně 6 dole identifikoval nepřesnost ve vyjádření žalovaného, cit. *„výrok rozhodnutí dle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařizuje odstranění části stavby a to v bodě 1., kde uložená povinnost není vázána na plán z r. 1947 a nemůže být proto v jiném stavu vůči tomuto plánu.“* Podle názoru soudu není tento závěr žalovaného správný, neboť podle struktury výroku Prvostupňového rozhodnutí jsou všechny části stavby, tj. body 1) až 3) výroku vázány na tento plán, když jsou uvedeny společným návětím, které žalobcům ukládá cit. *„uvedení části stavby do souladu s posledním povoleným stavem. Pro 7.NP a 8.NP domu č. p. X V. je poslední povolený stav výkres schválený Městskou komisí V. pro obnovu Prahy dne 29. září 1947 (dále jen „plán z roku 1947“). Stavební úřad nařizuje vlastníkově, aby provedl tyto stavební úpravy, v souladu s plánem z roku 1947, který je přílohou tohoto rozhodnutí.“* Tato nepřesnost v odůvodnění však nemá žádný vliv na zákonnost a vykonatelnost Napadeného rozhodnutí.
109. V neposlední řadě žalobci namítali, že ani jedna z částí stavby, které mají být odstraněny, není v rozporu s veřejným zájmem, a poukazovali v tomto směru na nikoli řádné odůvodnění ze strany stavebního úřadu.
110. Soud si je vědom toho, že ač to právní předpisy výslovně neříkají, podle ustálené judikatury (citované na jiných místech tohoto rozsudku) je existence veřejného zájmu imanentní podmínkou vydání rozhodnutí o odstranění stavby nebo její části. To nicméně podle názoru soudu neznamená, že právním pojmem „veřejný zájem“ se musí správní orgány ve svých rozhodnutích explicitně zabývat, vyložit jej a aplikovat na zjištěnou skutkovou situaci. Postačí, pokud z odůvodnění rozhodnutí bude být i nepřímě patrné, že je odstranění stavby či její části v souladu s veřejným zájmem. Zdejší soud je přitom přesvědčen o tom, že odstranění nepovolených štitových oken svědčí veřejnému zájmu jednak na dodržování (a rovné aplikaci) závazných pravidel výstavby, jednak k ochraně

práv jiných vlastníků nemovitostí či stavebníků. Ochrana těchto zájmů je pak z posuzovaných správních rozhodnutí v jejich celkovém kontextu patrná. Nejvyšší správní soud k tomu ostatně v rozsudku ze dne 31. 8. 2010, čj. 8 As 7/2010 - 108 vyslovil, že „*nařízením odstranění nepovolené a zde i neoprávněné stavby nedochází pouze k ochraně práv vlastníků sousedních nemovitostí, ale primárně k ochraně zájmu na zachovávání stavební kázně.*“ Ve věci žalobců vydaným, a již několikrát zmiňovaným, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, čj. 10 As 69/2019 - 48 navíc bylo zdůrazněno, že „*přiznání převahy soukromého zájmu na dodatečném povolení stavby nad zájmem veřejným (resp. nad soukromým zájmem souseda) jen z důvodu uplynutí určité doby od realizace nepovolené stavby není akceptovatelné. Navíc by bylo absurdní vyslovit, že sporná černá stavba již neodporuje veřejnému zájmu, navzdory tomu, že razantním způsobem omezuje vlastnické právo majitelů sousedního domu, kteří stejně jako stěžovatelé plánovali bytový dům rekonstruovat a realizovat na něm nástavbu.*“. S těmito judikatorními závěry se zdejší soud beze zbytku ztotožňuje.

VII. Závěr a náklady řízení

111. Na základě všech shora uvedených skutečností a důvodů Městský soud v Praze musel odmítnout paušální shrnutí žalobců, že správní orgány účelově překroutily skutkový stav pro účely jeho právního posouzení, a žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
112. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení pak nemá v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v tomto řízení žádnou povinnost neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2022

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu